daruri

GRIGORE
ALBU GRAL

EDITURA EMINESCU

Coperta: *Luiza Ştefânescu*
BUCUREŞTI, 1972
GRIGORE ALBU-GRAL

daruri
VERSURI
EDITURA EMINESCU

M-ANUNŢ DIN FRUCT
M-anunţ din fruct fără-a-i deschide coaja –
Mlrabilă tărie am în glas.
Vorbele dure ţâşnesc prin cratere vulcanice
Şi-n vânt se risipesc.
Cerul şi oamenii îi stiâng în paner;
Plata-i un târg încheiat dinainte.
Eu am trudit arama lucitoare
A banilor lacomi
Şl-am rupt din inimă şoaptele
Peste care memoria întinde punţi;
Să crezi că uneori
Durerea are musculatură de taur.
Dar un toreador bate pe rând o sută de tauri.
Ambiţia se măsoară cu sfârşitul
Şi pentru mine nu moare;
începutul se face în fiecare zi.
Când fructul din care mă nasc
Şi creşte pentru pârg
Va fi după soare al doilea templu şi for –
Atuncea voi arde.
Tu aprinde făclii de pe acum
Pentru nunta de aur.
NU M-ASCUND…
Nu m-ascund în dorul vrăjilor ca să cânt
Nu.
Dar odoarele mele se nasc
Dintr-o aspră baladă cu trei ciobănei
Şi încă, mai vârstnice, altele.
Am strâns din mirişti
Secerate de-a-ndoaselea
Ultimul spic aruncat de cosaş, în vorbe ascund nostalgii
Şi pipăi puterea din brazda schimbată în pană

Ascultând cum răsare
Mirabil un pom din sămânţă.
Arşiţa sufocă o vară întreagă,
Că-i trebuie toamnei, pe urmă,
Oceanele, cinci, s-o învie.
Adun în pumni
Silabele, numai, ce-ndură
Dogoarea şi frigul,
Buiestrul şi tihna
A şase hotare cu oameni.
O vorbă aleasă îmi şade la fel
Pe masa de taină cu zeii,
Mai vrednică încă.
SEARA VERDE
Pretutindeni,
Imensă şi verde
K viata, ca iarba, în neamuri de pulberi
!
l-n neamuri de aer ntreagă se mişcă
Şl eună, şi sună…
Sămtnţă bogată
Şl plină
Pătrunde sub brazdă,
De unde, în spic şi în frunză,
S-azvârle
Spre gloata de pâine.
Şi calul alb
Al amiezii,
Şi calul negru
Al nopţii,
Pereche fac
Pe câmpul de-alergare.
Pretutindeni,
Imensă şi verde
E viaţa, ca iarba;
Şi clipele trec
Peste plaiul de verde,
Departe, departe

OAMENII SUNT CA FLUVIILE

Oamenii sunt ca fluviile:
Necuprinzător de mari şi puternici.
Şi parcă toţi izvorăsc din adânc,
Şi parcă toţi ascund un izvor în pământul pe care îl bat cu picioarele.
Mai demult
Izvoarele au pătruns piatra,
Tot crescând
Din obârşie în obârşie.
Pâraiele au venit
Unul spre altul
Dintr-un dor de izvoare
Şi-au început să sape.
Era o scurmătură în jos,
De parcă se chemau două doruri.
Povâmişurile le-au depărtat
De coama din care ţâşniseră
Spre un loc neted
Ca un fel de câmpie.
Şi-n drum,
S-a lovit pârâu de pârâu
Până s-au contopit:
Aşa s-au născut râurile…
Dorul de adâncime
N-a pierit după ierburi.
El a umblat mai departe:
Şi-a şa s-au născut fluviile.
Sunt fluvii care poartă nume
După obiceiul oamenilor.
Unele poartă nume de bărbat,
Târând pe spate şlepuri încărcate
Cu darurile naturii.
Şi iată-le:
Mississipi, cel cu nume de negru;
Ca o ceată de sclavi,
El colindă America
Să cadă istovit în braţele mării.

Nilul, cel cu nume de cântec,
Pornind dintr-o cetate a soarelui,
Mai fecundează de două ori pe an
Patria Ibisului.
Iordanul, cu nume de om, în apele sale adună
Vlaga ostracizaţilor.
Pe când Nigerul
S-a umplut de istorie,
Şi ţipătul păsării negre.
Pasărea neagră strigă,
Pasărea neagră plânge,
Pasărea neagră tace,
Şi-n această tăcere se află
Un imn al speranţei.
Soarele se afundă în penele păsării negre,
Să strige împotriva deşertului;
Şi iară
Sunt fluvii cu nume de femeie
Ce curg agitate,
Ca-nvinse de instinctul matern
Al cunoaşterii, în drumul plin de flori,
Adesea împodobit de arbori,
Rod rădăcini pivotate-n adânc
Şi dezbracă aşezările şerpilor
De cutremurul pradei.
Femeile umblă
Printr-o lume de gemete,
Printr-o lume de linişte,
Tălăzuind ca noaptea
Tot mai puţin spre ziuă.
Şi iată-le:
Amazoanele – Fiice sălbatice ale hăţişurilor – Cântă din peşti, în aer
Se-nfige un clocot ciudat
Ca un bocet de trib,
Băştinaşii îl strâng în năvod
Pentru hrana copiilor.
Şi pirogile vin,

Şi-n aer.
Fluviile sunt ca oamenii,
Toate strigă după linişte.
Şi pământul, din vreme în vreme,
Este pentru fiecare fluviu
O prelungire de coapsă,
De braţ,
Mai lung decât braţul oamenilor.
Fiecare undă strigă după un bărbat,
Fiecare fluviu strigă după o femeie!…
PENTRU AL DOILEA
Şi vieţile noastre umblă
Din arbore în arbore,
Din creangă în creangă,
Din frunză în frunză,
Din pasăre în pasăre,
Din haină în haină,
Din om în om.
Şi vieţile noastre umblă,
Fac parte egală cu zeii.
în sala de ospeţe a naturii
A fost,
Când m-am slăvit pe mine însumi
O lipsă de cunoaştere.
Mai degrabă
Ceva semănând cu semnul pe care
Cel mai zeu dintre zei
A stat în clipa când gorgonele
Furate de miraj
Dansau, dansau…
A fost, îmi pare,
Prea bine nu-mi aduc aminte,
O lipsă de al doilea.
Şi nimeni,
Căci nimeni nu-i fiu al curajului,
Nu mi-a întins o mână.
Toţi au căzut în faţa hlamidei de foc,
Cum cad bumerangele în vânătorile de trib.

Dar acolo, în sala de primire,
Un fir de iarbă verde
Mi-a pipăit degetele goale.
Gorgonele dansau, dansau,
Şi-am ascultat dansul păgân,
Rânduit de împăratul Olimpului,
Când lutul a fost modelat
A doua oară
Pentru alungarea monştrilor.
Când sufletele noastre tresar,
Neliniştea aşteaptă jertfă:
Eu m-am jertfit pentru al doilea.
N-am cerut în deşert
O femeie.
Fiecare glas
Nu s-a chemat pe sine,
Cele mai multe iluzii
S-au pierdut în chemările mele,
Risipindu-se după cuvinte,
Dincolo de tăria pieptului.
N-am râvnit în zadar
O inimă,
N-am dorit peste plâns
Sufletul florilor.
Un fir de iarbă verde
Mi-a atins picioarele goale
Când cel mai zeu dintre zei
A călcat peste morţi.
Şi astăzi privesc
Cum vieţile noastre umblă
Din arbore în arbore,
Din creangă în creangă,
Din frunză în frunză,
Din pasăre în pasăre,
Din om în om.
Şi ştiu că viaţa
Migrează, migrează…
Şi simt

Cum făptura dansează
Cu timpul vârtej înăuntru,
Ca luna
Să nu le atingă.
Când bate miezul nopţii,
Cobor la sfat şi eu
Ca un prinţ solitar,
Dezbrăcat de hlamidă, de har;
Şi genunchii îmi tremură,
Presimţind voluptatea.
Aproape de gânduri,
Mai râvnesc un parfum
Cu otravă de buze,
Cu lumină de ochi;
Buzele-mi sună
La fel cu copacul
Din care, crescând, am crescut.
Pentru glasul rănit,
Pentru gândul nătâng
— Rătăcitul meu gând – Intr-un dans de gorgonă
Bat podeaua cu picioarele în căutarea ceasului ultim
Al uitării de sine,
Şi-a fost,
Când m-am slăvit pe mine însumi,
O lipsă de cunoaştere.
Mai degrabă
Ceva semănând cu scaunul pe care
Cel mai zeu dintre zei
A stat în clipa când gorgonele
Dansau, dansau…
Şi vieţile noastre, altele,
Dansează, dansează
Aruncate în ploaie
De cea mai plăcută plăcere:
A cărnii.
Când sufletele noastre tresar,
Neliniştea aşteaptă o jertfă.
Eu m-am jertfit pentru al doilea.

La taifasul de gânduri
Se aduc alese bucate,
Rumenite copane de pui,
Berbec la frigare,
Ulcioare de vin învechit,
Cuptoare de pâine,
Pâraie de lapte
Ţâşnind din arcadele munţilor.
Pot să jur c-am băut
Şi-am mâncat
Cât o mie de fraţi
La un loc.
Pot să jur c-am trăit
Mai bogat ca bogăţii,
Pe-un maldăr de fin,
Lângă botul viţeilor,
Rânduiţi după prânz
La tăiere.
Am găsit în ochii naivi,
Mai măreţ decât coamele,
Dorul de viaţă,
Şi vieţile noastre umblă
Unele şi altele
Din arbore în arbore,
Din creangă în creangă,
Din frunză în frunză,
Din pasăre în pasăre,
Din om în om.
Şi ca un prinţ le caut
Şi nu le dau nume…
De n-ar mai fi nădejdea,
Eu m-aş închide în ochi.
Ar plânge liliacul
Sub care, poposind,
Sorbeam nectarul florilor de mai.
Să nu mai strige nimeni în valea aşteptării,
Să nu mai bată vântul
Sau arşiţa de soare.

Dogoarea adormirii
Şi-a florilor mireasmă îmi stă învelitoare.
Mi-e dat să am frăţie
Ispita şi elanul.
Când mă înşală mintea,
Din simţuri prind putere
Să tai cărări în piatră
Spre ceasul de bazalt.
Am fost atât de mare
Şi-atâta de frumos în seara când eternul
Se prăfuise-n ape!
Şi peşti,
Şi şerpi fantastici,
Şi oameni cu năvoade
Clipeau din ochi spre larg.
Pe-un banc
Pierdut în zare,
Se săruta pământul,
Se-mbrăţişa cu bolta în trainică recoltă
De veacuri şi de stele.
Aveam prin timp fiori
Şi m-am schimbat la faţă,
Pe colţul meu de lume
Săpând câte o dramă.
Cursese voluptatea
Din larguri către ţărm,
Şi inundase totul.
N-am râvnit în deşert
O femeie,
N-am dorit în zadar
Două coapse de lut!
Fiecare glas
Nu s-a chemat pe sine!
Ochilor mei,
Refuzaţi de la prima lumină,
Le ardea globul
După-ntregire!
Şi-a rămas să văd,

Apărând dimineaţa,
Cu ochii sufletului.
în toate e o mică măsură
Până acolo,
Pentru partea minoră a existenţei.
Odată,
Am încercat s-o alung,
Dar am aflat apoi
Că, alungind-o,
Mă alungam pe mine.
Şi am întors-o din drum.
Nimic din ce a fost numit
Cu nume ne rostite
Nu mai trăieşte.
Şi eu văd lumea altfel
De cum se arată în oglindă.
O văd dinăuntru…
Un prinţ somnoros,
La taifasuri de gânduri,
Adoarme pe scaun.
în ascuns,
Visele vin şi îi pipăie carnea picioarelor.
Şi prinţul visează.
El are în somn
Mai mult ca o viaţă,
Mai mult ca un gând:
Mulţimea de vieţi şi de gânduri.
Şi doarme, şi doarme,
Şi vieţile noastre umblă
Din arbore în arbore,
Din creangă în creangă,
Din frunză în frunză,
Din pasăre în pasăre,
Din pene în pene,
Din haină în haină,
Din om în om.
Toţi le primim cu zâmbet
Şi le lăsăm să plece

Pe căi necunoscute.
Şi sunt în viaţa asta,
Cel mai bogat din oameni.

ODGONITEIE BĂRCI

Bărcile – Gloate flămânde de peşte – Sprijină ţărmul înalt,
Lenevind în odgoane.
Dincolo zarea se pierde în mare
Ca o umbră de nor.
Timpul gol
De faleze şi straie
Se îndoaie fantastic,
Se rupe în forme enorme,
Incandescente stele de seară.
Trăisem odată
Cu oamenii, într-o zi;
Când soarele răsărea – Trăisem aievea
Cu soarele.
Şi cândva,
Lângă Soare-răsare,
Odgonitele gloate cântau,
Prefăcute-n sirene.
M-am legat cu o mare de gânduri
Şi c-un gând de o mare,
Peste stânca bogată în muşchi,
Şi-am rămas să ascult
Cum se pierde în zări
La o barcă un om,
La o luntre mai mulţi,
Şi-am plecat
Stoluri, stoluri de oameni,
Undeva în adânc,
Unde zările cad îndoite de chemări,
Cu pas tărăgănat
De baladă.
Mai cântă, depărtare,
Mai cântă, nesfârşire!
în somnul meu,

Născut din bogăţie,
S-ascunde bogăţia – în tihna mea, născută din cântare,
S-ascunde cântecul – Mi-a fost lăsat
Să scormonesc cu inima în vise,
Aşa cum fac ţăranii
Când scormonesc cu basmele în foc.
Pun suflu lângă suflu
Şi vreau
Dintr-o suflare stufoasă de bătrân
Să domolesc talazul acesta
Ce mă doare,
Dar cine ştie dacă
Puterea dintr-un geamăt
Nu s-a schimbat în lacrima de om?
Şi-atunci, durerea morţii,
Murind fără mormânt,
M-ar năpădi pe mine,
Pescarul de pe mare,
Pândit de-o soartă aspră,
Simţită doar pe câmpul de bătaie.
Trăisem printre gânduri…
Acum
Snt printre oameni
Şi-am somn de luntri grele.

AMURG DE CIRCUMSTANŢĂ

La marginea parcului uşor muget de ciută,
Florile purpurii ale nuferilor pe albastru bazinului.
Amurg de iulie – mâhnire de om scormonit.
Vălătuci de umbră înconjoară statuia soldatului.
Caldul de suflet al neoanelor – închipuire de înger.
Nimic împrejur nu tulbură vesela mea tristeţe.

MASCA TREZIRII

în zori,
Când ne înstrăinăm de cărările visului,
Se rotunjeşte printre ceţuri conturul fiinţei noastre.
Când ne e foame,
Rupem din binefăcătoarea pâine

Cu-aceleaşi mişcări ostenite
De o zburdalnică şi veselă copilărie.
Când, odată, murim,
Oamenii plâng după noi prin arşiţa soarelui,
Statornicit cu o oră mai devreme
Peste oraşul plin de păsări migratoare.
Norii se adună, e-o altă primăvară
Şi peste iarba crudă par nişte uriaşe clopote
Care învie adormite lumi monahale.
Când îţi atingeam obrazul cu asprimea degetelor mele,
Buzele tremurau ca o floare roşie, înconjurată de toamnă.
E puţin de atunci,
Dar nu atât de puţin,
Încât noua ta întoarcere
Să nu aibă vreo bănuială.
Sufletul meu vibrează sub adieri,
Pretrăindu-te, ziuă, în miezul amărui al dezmorţirii.

ARGINT-VIU

Dimineaţa, înghesuiala oamenilor supune domnia tăcerii.
Maşinile aleargă-ncolo şi-ncoace.
Tremură asfaltul.
Pentru noapte s-a risipit orice nădejde.
E o beţie ca de vin vechi sau de ţuică.
Aroma te îmbată în aer.
Din bălăbăneala trupurilor somnoroase,
Oamenii fac nişte aripi ciudate.
Şi toţi oamenii parcă sunt păsări.
Prin rămurişul des de ceaţă şi arbori
E o zvâcnire de clopot,
Cu sunetul trecut prin rouă.

MASCA FAMILIEI

E o unire ca de două vremi,
E un copil al meu şi o nevastă,
Arborele cu frunzişul de lună
Aduce un vânt şi o sărutare.

Noaptea rătăcesc printr-o pădure, înmărmurit de puterea întunericului
Coborâtă pe tufe.
Spini sunt destui, roadele sunt puţine.
Am dat de urma tatălui sfânt şi a mamei într-o văgăună de lupi.
E o turmă care mă paşte dinlăuntru
Şi un cutremur sfios
Rânduite să-mi apere liniştea.
E o apă pe unde trec ochii la dragoste.
Uneori încerc să-mi închipui cum arată ziua mâine.
GRAMINIFERA
Păstrătoarea de grâne
Dormitează în praf.
Vremuie anul şi luna, şi ceasul,
Din vijelii de zăpadă şi vânt;
Păstrătoarea de grâne
Dormitează-n pământ.
împrejur,
Sunt tanagre de zeu îngropate,
Uitarea le plânge
Fiinţa cu chip de parfum
Lepădată în drum.
De la an, de la lună şi ceas,
Un sublim putregai
Şi năluci au rămas
Să ne tulbure visele noastre
Albastre, albastre, albastre.
Tanagre, tanagre, tanagre!
Apollo-n mânie lovi cu piciorul
Şi vinul se scurse
Când spart fu ulciorul.
Păstrătoarea de grâne
Hrăneşte ogorul.
DECEBAL
Când Decebal a fost să moară,
Prima lui grijă
A semănat-o lângă păduri.

Pe urmă şi-a scos gândurile
Şi le-a-nfipt în sabie,
Poruncind cântecului.
Şi-a mai zis să-i aprindă candelă de ziuă
Luceafărul.
Şi nimeni
N-a vegheat la căpătâiul stelei căzătoare;
Ea s-a stins,
Iar grija omului care pleca
A rodit în pământuri
Sământă puternică de iubire.
ADIO
E verde dimineaţa.
Tristeţea de fildeş a ochilor mei
Mă cuprinde pe mine.
Umbrele verzi s-aştem pe tapete,
De-a lungul odăii singuratice.

oglinda murdară stinge până şi amintirea
Acestor nopţi de tragice nădejdi.
Un soare verde s-adapă din lacrimile copacilor.
MIGRAŢIE
în strigătele vieţii stâşiate
Se aruncă o soartă cât o corabie
Prefigurând istoria.
Totul se aude în trecere
Ca o bătaie a nopţii – Inima mea,
Inima mea a-ncercat
Peste trup să se suie,
Şi ochiul cel orb al fiinţei
A foşnit în adânc
Ca un licăr de soare.
Şi trăsnetul surd a căzut
Peste vârful pădurii.
Frunzele cad
Răsfirate de vânt.
Şi e toamnă pe gânduri,
Hârb sfărâmat al ţăranii

Azvârlit în afară…
Să se facă, dincolo de pământ,
Dincolo de văzduh,
Dincolo de dincolo,
Această migraţie!
Neînţelesul înţeles
Al neliniştii.
Să se audă cântarul
Când cumpăneşte grâul şi mălura,
Albul şi negrul,
Zestre bogată
De om aşezat între lucruri,
Aşezat între nopţi,
Prelungit în etern!
NIOBE
M-am întrecut să-mi laud frumuseţea în Teba – decât zeii mai frumoasă.
Bărbat frumos aveam pe Amfion
Din dragoste cu el am dat suflare
La paisprezece feţi
— Băieţi şi fete – Toţi arătoşi şi înzestraţi cu minte.
La luptele de taur, la năvăditul pânzei,
Şi-n pregătirea cinelor bogate,
Copiii mei cu-o ţară se-ntreceau.
Dar vai!
Latons
— Născătoarea de-Apollo şi Phoebe – Mi-a pregătit cea mai cumplită soartă:
Săgeata otrăvită şi încă o săgeată
A pus ca să-mi lovească în copii.
Toţi şapte din ȥnălţime s-au prăvălit în şanţ
Şi-apoi şi şapte fete.
Pe Amfioh,
Viteaz între bărbaţi,
Cu sfâşiere l-am privit căzând
Nainte, la picioare-mi.
Şi nu mai ştiu.
Durerea m-a prefăcut în stâncă,

Sau tot orbească ură a Latonei!…

CONDIŢIE UMANĂ

Ca Arthur Lundwist
Eu supun pietrele şi cărăbuşii,
Supun vânturile şi arşiţa.
Mama le bate pe toate cu palma,
Proptită cu ochii pe stâlpul din tindă.
Până la mine n-a mai fost copil
Aşa de frumos şi frumos,
Nici n-a fost mamă
Gata să supună stihiile cu palma.
M-am plămădit dintr-însa – privelişte fugară
Rodindu-mă din came, prin sânge
Şi putere.
Când izvorăsc luceferi din scorburi siderale întâi
La mine ochii şi-i lasă pe furiş,
De aceea,
Dintr-o piatră şi un crâmpei de coasă,
Lăsate de moşneagul meu tată
Moştenire,
O să încerc o scânteie,
Ce-o să prindă, vâlvoare,
Să strălucească-n vârste
Ca pleoapa în sărut
Copilăria asta – condiţie umană.

POETUL TELURIC

Senzaţia vieţii – Fiinţa;
Senzaţia morţii – Nimicul;
Senzaţia spaţiului – Pasul;
Senzaţia timpului – Clipa…
O trainică curgere
— Trecere-n jos – Făptura mi-o curăţ
Mereu în alt râu.
Şi ziua
Cu noaptea
Urzesc săptămâni
De pulbere albă
Şi pulbere neagră:

Prezenţă,
Absenţă,
Uitare.
Inimă, întoarce-mi
Ispitele de ieri
Să pot dormi cu capul
Pe sânii moi de lună.
De ce nu pot strânge, în palme înaltul, în privire stelele
Şi pe tine?
De ce nu-mi pot desface culoarea
Ce-mi înroşeşte Sângele?
Pământul acesta,
Pământul mereu
I-obsedat ca un vultur
Al somnului.
Draga mea,
Culege-mă din vânt,
Din soare,
Atât cât mai sunt un sărut,
Un mister.

BATEM DIN PALME

Până unde cântă o pasăre
Cerul se umple de cântec.
Viaţa-i a noastră întreagă,
Nemăsurată.
Batem din palme.
Ochii se pierd între pene!
Batem din palme.
Ochii se pierd lângă cer!
Batem din palme.
Ochii se pierd lângă duh!
Noi suntem copiii de azi
Până unde se-ntinde o inimă.
Batem din palme.
Ochii se pierd lângă somn!
Batem din palme.
Ochii se pierd lângă vis!

Batem din palme.
Ochii se pierd printre îngeri!
Până aicea suntem buruiană!
Tălpi prăfuite şi goale!
Degete strâmbe!
Până aicea suntem paradis!
Batem din palme.
Viaţa-i a noastră
Cu lupte şi vis!

ÎNTOARCERE

M-am smuls din lucruri.
Am săpat ogor în inimă
Şi loc de răsuflet.
Am semănat în creştet
Esenţa lucrurilor.
Minunea
Aşteptând să rodească,
S-a-mplinit dintr-o dată.
E o lume a lumii de taină,
E cuget,
Singurul meu îndrăzneţ palisandru
Care bate în vânt:
Eu sunt şi nu Sunt…
Ca o umbră a tot ce respir
Seva mare mă-mbată.
Mă-ntorc către lucruri
Silind să le dau frumuseţea.

COGITANS

Ţărmul cugetului?
Sub tâmple bătrâne:
Incandescenţă mută.
Sălaş de bărbat,
Unde ceasul nu bate.
Şi-acolo sunt flori,
Şi-acolo sunt pomi,
Şi-acolo sunt ramuri în care o pasăre vine
De cântă.
Şi-acolo e timp,

Şi-acolo e drum,
Şi-acolo sunt doruri,
Năluci care pleacă în lume
Pentru împăcarea trupului.
Şi-acolo sunt nori:
Vin furtuni de mânie
Fulgerând înspre om împotriva nedreptelor lumi.
Şi-acolo sunt legi,
Ale noastre,
Care pot să ne mistuie,
Care pot să ne-nalţe.

TREBUIE O APĂ

Suferinţa
Nu pluteşte în apele limpezi,
Nici în răcoarea densă a copacilor.
Suferinţa ocoleşte parcurile.
Ea se strecoară în suflet
Cum se strecoară în peşteri,
Câte una,
Şuviţele de apă.
încet, încet, se strânge
Ca un oftat,
Ori ca o părere de rău.
Sângele o suie prin came,
Şi carnea
Păleşte asemenea florilor.
Buzele vestejesc,
Vorbele zac în dezordine,
Iar genele cad
Parcă le-nchide somnul.
Suferinţa ocoleşte soarele,
Norii cenuşii umplu cerni,
Şi ca toamna să-nceapă
Mai trebuie o apă.

SE AUDE UN NOR

Pasul unui nor s-aude
Peste pietre lunecând.
Nu e gândul meu de seară

Să-i simt pasul, între crengi
S-a lăsat o umbră verde.
Nu e gândul meu cel bun
Să-i chem trupul.
Pe pământ
Mişcă ierburile-n vară.
Nu e gândul meu în ierburi
Ca să-l strig.
Sunătoare
E tristeţea
Ce vibrează-n adevăr
Şi pe neştiute suie
Din călcâie
Până-n păr.

DARURILE ALBINARULUI

Vă chem cu gura plină de faguri
Aici într-o grădină a pământului de aur în jurul meu
Cad arborii de floare,
Şi-mbălsămat mă-mbată.
Florile vin peste mine
De-a valma
Când aerul zumzăie tot – Urdiniş rezervat pentru oameni.
Fată tristă,
Să nu vrei
Tălmăcirea mirajului:
El s-a născut eteric
Din brazde de sudoare, îndrăgostitule,
Să nu strigi
Pentru inima ta
Cât înlătur o floare, în preajma ta
Sunt vise netrăite
Şi flecare cupă de vis
E un salcâm
Brodat cu flori pe braţe.
Omule zdravăn,
Vino-n grădină să râzi
Căci gândurile mele

Tăifăsuiesc cu tine
Sunt pentru mâine stup.
Poeţii-mi duc secretul iubirii într-un vers;
Eu într-un teanc de versuri
Nu aflu o iubire.
Cu firea mea străină
E greu să mă împac
De zvârcoliri bizare încerc să mă desprind:
A căuta eternul rătăcitor
Pe vânt,
E încă o durere.
Mi-e gândul de piatră rubinie:
Vă chem cu gura plină de faguri
Aici într-o grădină a pământului de aur
Dar să nu-mi cereţi daruri!
Eu sunt crescător de albine,
Şi darurile mele
Snt nespus de puţine.

SUMAR

LEI 4,50